

ЧАРЛС БУКОВСКИ ЕДИН НА НУЛА

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Трябва да съм бил на около 28 по него време. Не работех, обаче имах малко пари, защото ми бе провървяло на пистата — най-после. Беше около 9 вечерта. Бях пил час-два в квартирата си. Стана ми скучно, излязох и закрачих по улицата. Стигнах до някакъв бар, насреща от бара, в който обикновено ходех и по някаква причина влязох в него. Оказа се много по-чист и модерен от моя бар и даже си помислих — е, може да извадя късмет и с някое задниче от класа тук.

Седнах близо до входа, през два стола от онова момиче. Тя беше сама и имаше още четири-пет клиенти, мъже и жени, но всичките в другия край на бара. Барманът стоеше при тях, говореше и се смееше. Трябва да съм седял три или четири минути. Барманът продължи да приказва с тях и да се смее. Мразех тези задници — те пиеха колкото си искат, получаваха бакшиши, получаваха момичета, и възхищение, имаха си всичко, което пожелаеха.

Аз извадих пакет цигари. Изтръсках една. Нямах кибрит. И на бара не се виждаше. Погледнах към дамата.

— Извинете, имате ли огънче?

Раздразнена, тя бръкна в чантата си. Извади кутийка кибрит й после, без да ме погледне, го хвърли пред мен.

— Задръж го — каза тя.

Тя имаше дълга коса и хубаво тяло. Беше с изкуствено кожено палто и малка кожена шапка. Загледах се как накланя главата си назад, след като дръпне от цигарата си. После издишаше дима с такава поза, сякаш всичко на света и бе известно. Беше от ония, дето ти се иска да ги набиеш с колана си.

Барманът продължаваше да не ми обръща внимание.

Аз взех един пепелник, вдигнах го на две стъпки над барплота и го пуснах. Това му подейства. Той се засили към мен, стъпвайки тежко по пода. Беше здравеняк, сигурно шест фута и четири, 265 фунта. С малко тлъстини около корема, но с големи рамене, голяма глава, големи ръце. Бе хубавец, но някак по просташки начин, с кичур пияна коса, надвиснала над едното му око.

— Един двоен „Кати Сарк“ върху много лед — казах му аз.

— Имаш късмет, че не счупи тоя пепелник — каза той.

— И ти имаш късмет, че го чу — отвърнах аз.

Дъските по пода заскърцаха и застанаха, когато той тръгна обратно, за да ми налее питието.

— Надявам се, че няма да ми налее „Майки“ — обърнах се аз към момичето в изкуственото кожено палто.

— Джими е добро момче — каза тя. — Джими не върши подобни неща.

— Никога не съм срещал добро момче, наречено „Джими“ — казах ѝ аз.

Джими се върна с питието ми. Аз бръкнах в портфейла си и пуснах една 50-доларова банкнота на бара. Джими я взе, вдигна я към светлината и каза: — *Лайна!*

— Какво има, момче? — попитах аз. — Не си ли виждал петдесетачка досега?

Той се отдалечи, стъпвайки тежко по пода. Аз отпих глътка от чашата си. Двойно беше, вярно.

— Типчета като него никога не виждат петдесетачки — обърнах се аз към момичето с кожената шапка. — А пък аз в джоба си не нося *нищо друго, освен* петдесетачки.

— Ти си пълен с лайна — каза тя.

— Не, не съм — казах ѝ аз. — Изсрах се преди двайсетина минути.

— Голяма работа...

— Мога да купя онова, което имаш.

— То не се продава — каза тя.

— Какъв ти е проблемът? Катинарче ли има там? Ако има, не се тревожи, никой няма да те моли за ключа.

Изпих още една глътка.

— Едно питие? — попитах я аз.

— Пия само с хора, които ми харесват — каза тя.

— Е, сега пък ти си пълна с лайна — казах ѝ аз.

И къде се бави барманът с рестото ми? — помислих си аз. Май мина доста време...

Тъкмо се канех пак да тресна пепелника, когато той се върна, разтърсвайки пода с глупавите си крака.

Сложи ми рестото на бара. Аз погледнах към парите, когато той вече тръгваше обратно.

— Хей! — креснах аз.

Той се върна. — Какво има?

— Върнал си ми рестото до десетачка. Аз ти дадох 50.

— Ти ми даде десет...

Обърнах се към момичето: — Слушай, ти видя, нали? Дадох му 50 долара!

— Ти даде на Джими десет — каза тя.

— Мамичката ви, какво *означава това*? — попитах аз.

Джими пак тръгна към другия край.

— *Тая работа няма да ти се размине!* — изревах с пълно гърло аз.

Той спокойно си продължи. Стигна до компанията си в другия край на бара и всички пак започнаха да говорят и да се смеят.

Аз останах да седя и да си мисля. Момичето до мен издуха струя дим през носа си, отметнала глава назад.

Помислих си дали да не взема да разбия огледалото зад бара? Бях направил това на едно друго място. И все пак се поколебах.

Какво, започвах да омеквам ли?

Този кучи син ме беше опикал от горе до долу, докато всички гледаха.

Хладнокръвието му ме тревожеше повече от ръста му. Вероятно той се уповаваше на още нещо. Имаше скрит пистолет под барплота ли? И искаше да му падна право в ръчичките? И всички свидетели на негова страна...

Не знаех какво да правя. Близо до изхода имаше телефонна кабина. Аз станах, отидох до нея, влязох, пуснах една монета, набрах някакъв номер напосоки. Щях да се престоря, че викам аверите си, че те щяха да дойдат веднага и да разпилеят бара му. Заслушах се в сигнала от другия край на линията. Той спря. Отговори ми жена.

— Ало? — каза тя.

— Аз съм — отвърнах аз.

— Ти ли си, Сам?

— Да, да, слушай сега...

— Сам, днес се случи нещо ужасно! Уули бе прегазен!

— Уули?

— Нашето куче, Сам! Уули е *мъртъв*!

— Сега слушай! Аз съм в „Червеното око“! Знаеш ли къде е? Добре! Искam да доведеш Лефти и Лари и Тони и Големия Анжело тук, веднага! Разбра ли? Доведи също и Уули!

Аз затворих телефона и останах да поседя там. Помислих дали да не се обадя на полицията. Но знаех какво ще се случи тогава. Те щяха да подкрепят бармана. А пък мен щяха да ме закарат в отрезвителното.

Излязох от телефонната кабина и се върнах на стола си пред бара. Довърших питието си. После взех един пепелник и го стоварих отгоре, силно. Барманът ме изгледа. Аз станах, вдигнах ръка и му показах среден пръст. После се обърнах и си излязох, последван от смеха на бармана и на тълпата му...

Спрях в магазинчето за алкохол, взех две бутилки вино и отидох в хотел „Хелън“, който се намираше на същата улица, но отсреща на бара, в който бях седял. Имах приятелка в хотела, алкохоличка като мен, работеше там като камериерка. Качих се до втория етаж и почуках на вратата ѝ, надявайки се да я намеря сама.

— Бейби — извиках аз, — в беда съм. Преебаха ме.

Вратата се отвори. Бети бе сама и по-пияна от мен.

Аз влязох и затворих след себе си.

— Къде са ти чашите?

Тя ми показва, аз отворих една бутилка и налях. Тя седна на ръба на леглото, а аз на стола. Подадох ѝ бутилката. Тя запали цигара.

— Мразя това място, Бени. Как така не живеем вече заедно?

— Ти започна да скиташ по улиците, бейби, ти направо ме побърка.

— Е, ами ти ме знаеш каква съм.

— Ъхъ...

Бети хвана цигарата си и разсеяно я натисна върху чаршафа на леглото. Забелязах дима, който започна да се извива оттам. Станах и дръпнах ръката ѝ. На нощното шкафче имаше една чинийка. Взех я и ѝ я занесох. В нея имаше засъхнала храна, изглеждаше като тамале. Поставих чинийката на леглото до нея.

— Ето пепелник...

— Ти знаеш, че ми липсваш — каза тя.

Аз пресуших чашата си, налях си друга. — Слушай, върнаха ми по-малко ресто от една 50-доларова банкнота там, отсреща.

— Ти пък откъде взе 50 долара?

— Няма значение, имах си ги. Онова копеле ми върна малко ресто...

— Защо не го ступа? Уплаши ли се? Бил е Джими. Жените са *влюбени* в него! Всяка нощ, след като затвори бара, той излиза там отзад на паркинга и пее. Те стоят около него и го слушат, а после някоя от тях се качва на колата му и отива с него.

— Той е едно лайно...

— Той е играл футбол за Нотър Дам.

— Що за глупост е това? И ти ли си падаш по този тип?

— Аз не мога да го понасям.

— Добре. Защото смятам да му пръсна задника.

— Мисля си, че те е страх...

— Някога да си ме виждала да избягам от бой?

— Не, но съм те виждала да губиш в няколко.

Не отговорих на последната ѝ забележка. Продължихме да пием и разговорът се измести върху други неща. Не си спомням много от оня разговор. Когато не кръстосваше по улиците, Бети беше доста добра душица. Притежаваше здрав разум, но беше нещо объркана, знаете как става. И пълна алкохоличка. *Самият аз* можех да се откажа за ден-два. Тя обаче не можеше никога да се въздържи. Беше тъжно. Говорихме си. Бяхме стигнали до разбирателство с нея и сега ни беше лесно да си правим понякога компания. После стана 2 сутринта. Бети каза: — Ела тук и погледай...

Приближихме се до прозореца и ето ти го Джими бармана, отзад на паркинга. И пееше, наистина. Край него стояха три момичета и го наблюдаваха. Чуваше се много смях.

Смеят се заради моите 50 долара, помислих си аз.

После едно от момичетата се качи в колата с него. Другите две си заминаха. Колата постоя още малко. После светнаха фаровете, двигателят заработи и потегли.

Какъв хвалипръцко, помислих си аз. Аз никога не пускам фаровете си, преди да съм включил двигателя.

Погледнах към Бети. — Това копеле наистина се мисли за голяма работа. Ще му спускам задника!

— Не ти стига куража — отвърна тя.

— Слушай — казах аз, — ти още ли държиш онази бейзболна бухалка под леглото си?

— Да, но не мога да се разделя с нея...

— Разбира се, че можеш — казах аз, подавайки й десетачка.

— О, кей. — Тя издърпа бухалката изпод леглото. — Пожелавам ти да вкараш гол...

През следващата нощ в два часа аз чаках на паркинга, свит между две големи кофи за боклук. Носех и бейзболната бухалка на Бети, стара, специална изработка на Джими Фокс.

Не ми се наложи да чакам дълго. Барманът излезе с момичетата си.

— Попей ни малко, Джими!

— Изпей ни една от твоите *собствени* песни!

— Ами... добре — каза той.

Свали вратовръзката си, пъкна я в джоба, разкопча ризата си на врата, вдигна глава към луната.

„Аз съм мъжът, когото сте чакали...

аз съм мъжът, когото трябва да обожавате...

аз съм мъжът, който ще ви наебе на пода...

аз съм мъжът, когото ще молите за още...

... и за още...

... и за още...“

Трите момичета заръкопляскаха, разсмяха се и се струпаха около него.

— О, Джими!

— О, Джими!

Джими отстъпи крачка назад и започна да оглежда момичетата. Те чакаха. Най-накрая той каза: — О, кей, днес е... Карълайн...

При това другите две момичета изглеждаха покрусени, покорно сведоха глави и си тръгнаха бавно от паркинга, като се обърнаха да помахат на Джими и Карълайн, когато стигнаха до булеварда.

Карълайн остана да стои там, леко пияна, олюлявайки се на високите си токчета. Тя имаше хубаво тяло, дълга коса. И като че ли изглеждаше някак позната.

— Ти си истински мъж, Джими — каза му тя. — Обичам те.

— Празни дрънканици, кучко, искаш само да ми смучеш хуя.

— Да, също *и това*, Джими! — Карълайн се засмя.

— Ти ще ми смучеш хуя още сега! — каза Джими. Неочаквано гласът му зазвуча заплашително.

— Не, почакай... Джими, това е много *бързо*.

— Ти казваш, че ме обичаш, тогава *смучи* ме.

— Не, почакай...

Джими сигурно беше доста пиян, за да се държи така. По паркинга нямаше добро осветление, но и не беше чак толкова тъмно. Някои типове обаче наистина са извратени. Те обичат да го правят на публични места.

— Ще ме смучеш, кучко, сега...

Джими отвори ципа си, хвана я за дългата коса и натисна главата ѝ надолу. Аз помислих, че тя ще го направи. Стори ми се, че ще се подчини, че се е примирила.

Изведнъж Джими изпищя. *Изпищя!*

Тя го бе ухапала. Той я вдигна за косата и я удари със стиснат юмрук през лицето. После заби коляното си между бедрата ѝ и тя падна, безжизнена.

Припаднала е, помислих си аз. Може би ще я довлека зад тези боклукчийски кофи, след като той си замине, и ще я изчукам.

Проклет да съм, но той ме плашеше. Реших да не се показвам от скривалището си. Стиснах бейзболната бухалка и зачаках да си тръгне.

А той просто си седеше там и надуваше мотора на колата си.

После го видях да излиза. Двигателят още работеше. Фаровете светеха.

Той заобиколи бавно и застана пред колата.

И извика силно: — Хей! Кой тук? Аз виждам... теб...

Започна да се приближава към мен.

— ... Аз те... виждам... кой, майната му... се... крие зад тия кофи? Аз виждам... ти... излизай оттам!

Продължи да идва към мен. Луната зад гърба му го правеше да изглежда като някое забравено от Бога същество, излязло от евтин

филм на ужасите.

— Ти, шибана хлебарка! — изкрещя той. — Ще те сплескам, ще ти изкарам пикнята от бой!

Нахвърли се върху мен. Аз бях хванат в капан зад кофите с боклук. Издигнах високо бухалката на Джими Фокс, стоварих я със сила върху него и го уцелих право по главата.

Той не падна. Само си стоеше там, втренчил се в мен. Ударих го пак. Приличаше на стар, черно-бял комедиен филм. Той продължаваше да си стои там и да ме гледа с ужасяваща гримаса на лицето.

Аз се измъкнах иззад кофите с боклук и започнах да се отдалечавам. Той ме последва.

Обърнах се.

— Остави ме на мира — казах му аз. — Нека да забравим случилото се.

— Ще те убия, негоднико! — каза той.

Ония две големи ръце се пресегнаха към гърлото ми. Аз му се изплъзнах и замахнах с бухалката към едното му коляно. Чу се пукот като от пистолетен изстрел и той падна.

— Нека да забравим — казах му аз. — Нека оставим нещата така.

Той се бе поизправил и пълзеше към мен по ръце и колене.

— Ще те убия, негоднико!

Тогава го цапнах с бухалката отзад по врата с цялата си сила.

Той се просна до изпадналата си в безсъзнание приятелка. Вгледах се в момичето, Карълайн. Беше онази с изкуствената кожа. Реших, че не я желая, в крайна сметка.

Изтичах до колата на бармана, изключих светлините, спрях мотора, издърпах ключа от таблото и го хвърлих на покрива на сградата. След това изтичах обратно до телата и взех портфейла на Джими.

Избягах от паркинга, изминах няколко крачки на юг и казах: — По дяволите! — Обърнах се и се върнах на бегом на паркинга и при боклукчийските кофи. Бях оставил там уискито си. Една половинка в хартиена торба. Взех го.

Отново тръгнах на юг, стигнах до ъгъла, пресякох улицата, намерих една пощенска кутия, огледах се. Никой. Извадих банкнотите от портфейла и го пуснах в кутията.

После поех надясно и вървах, докато стигна до хотел „Хелън“. Влязох, качих се по стълбището, почуках на вратата.

— БЕТИ, АЗ СЪМ БЕНИ! ЗА БОГА, ОТВОРИ!

Вратата се отвори.

— По дяволите... какво има? — попита тя.

— Нося малко уиски.

Влязох вътре, сложих веригата на вратата.

Лампите светеха. Минах по цялата стая и ги загасих всичките. И стана съвсем тъмно.

— Какво ти става? — попита тя. — Откачил ли си.

Аз намерих чашите и с трепереща ръка налях две.

Заведох я до прозореца. Полицейските коли вече бяха там, лампите на покрива мигаха.

— Какво, по дяволите, е станало? — попита тя.

— Някакъв тип видял сметката на Джими — казах аз.

Чухме да се приближава линейка. След това я видяхме да влиза на паркинга. Те качиха първо момичето. После дойде ред на Джими.

— Кой видя сметката на момичето? — попита Бети.

— Джими...

— А с Джими кой се справи?

— Какво значение има, по дяволите?

Аз сложих чашата си на перваза на прозореца и извадих банкнотите от джоба си. Преброих ги. 480 долара.

— Ето, бейби...

Подадох ѝ една петдесетачка.

— Исусе, благодаря ти, Бени!

— Няма нищо...

— Трябва наистина да ти е провървяло с ония коне!

— Повече от всякога, бейби...

— Наздраве! — каза тя, вдигайки чашата си.

— Наздраве! — казах аз и вдигнах моята. Чукнахме се за наздравица, после пихме до дъно, докато линейката даде на заден и зави наляво — с пусната сирена.

Просто, още не беше дошъл нашият ред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.